

Aaremaal (siden 1910) slet ikke afgøres; den sidste Fiskeriberetning gør det tvivlsomt; og noget større Havfiskeri kan efter Kommissionens Udtalelse til Udvalget ikke ventes fra Fjorden, dertil ligge Fiskepladserne for langt borte. Endvidere kan det fremhæves, at Fjordens „Følgagtighed“ overfor Havet har medført, at Rørskæret Fjorden rundt er ødelagt og ingen Udsigt har til at komme op igen, naar Vekselvirkningen mellem Hav og Fjord skal være saa intim, som den maa blive ved en Gennemskæring ud for den aabne Fjord.

Men ere saaledes de vundne Fordele dels højst tvivlsomme, dels købte paa Bekostning af andre forringede Værdier, saa kan Flertallet overhovedet ikke indse, at det er stemmende med Ret og Billighed, at de ganske nyopstaaede Værdier skulle have Fortrin overfor andre, der bero paa gammel Hævd, mange Aars Arbejde og Kapitalanbringelse. Skulde en saadan Betragtning have nogen Kraft, maatte der kunne paapeges afgørende eller vidtrækkende Fordele ved at bevare Udløbet paa sin nuværende Plads eller absolutte Farer ved at flytte det. Ingen af Delene kan paavises. Flertallet maa derfor hævde, at Lovgivningsmagten staar ganske frit med Hensyn til en fremtidig Ordning og ikke i mindste Maade er bunden af den for faa Aar siden gennemførte.

Men selv ganske bortset fra den Betydning, man vil tillægge de Forskydninger af alle økonomiske Værdier, som ere tilvejebragte ved Udløbet af 1910, maa Flertallet holde for, at den Risiko, der vedblivende er til Stede ved et sikret Udløb ud for den aabne Fjord, er saa overvejende, at den maa skyde alle andre Betragtninger til Side.

Hvad selve Anlægget angaar, der skal sikre Kanalen et konstant Profil paa sin nuværende Plads, føler man sig ingenlunde betrygget med Hensyn til dets Holdbarhed. Hvilken Virkning Udstrømmen vil have paa Anlægget, naar Vandet maaske efter en Stormflod, der i Fjorden kan medføre en Vandstandshøjde af ca. 3 m, presser paa for at komme ud gennem den ret

snævre Port, lader sig ikke forud beregne, saa lidt som Virkningen af Havets Angreb; og Udvalget har ikke modtaget nogen Udtalelse om Værkets Holdbarhed, hvorved Flertallet føler sig betrygget. Snarere tyder en Udtalelse (Forslagets Underbilag a. Pag. 7) af det af Vandbygningsdirektøren nedsatte Udvalg af 5 Ingeniører, at „et saadant Arbejde (o: et Par Indbygninger i Kanalen) kan kun betragtes som en Begyndelse til det ommeldte Sikringsarbejde“, paa, at Projektet ikke byder tilstrækkelig Sikkerhed, selv om muligvis den af Kommissionen foreslaaede Sikring er noget større end den af Ingeniørudvalget omtalte.

Men endnu mindre betrygget føler Flertallet sig med Hensyn til den Sikkerhed, der skulde opnaas overfor Virkningerne paa Fjordens Omgivelser. Ingeniørernes Betænkning udtaler direkte (Motiveerne til Forslaget Pag. 9), at Engene under en Vinterstorm som den af December 1885 ville blive oversvømmede; men da var Vandstanden i Havet ingenlunde den højst mulige; den højeste, bekendte Vandstand, 6. December 1895, var 3,275 m, altsaa ca. 0,875 m højere end ved Stormen i November f. A. Skulde saadanne Forhold igen indtræde, og Vinden, som det sædvanligt sker, men ikke var Tilfældet 5.—6. November i Fjor, gaa om i Nordvest, vil der sikkert være alvorlig Fare for en Oversvømmelse af det omliggende Agerland, baade paa Klitten og paa Fjordens østlige og sydlige Side. Det er efter Flertallets Mening saadanne Farer, der gøre det umuligt nogen Sinde at godkende et Udløb ud for den aabne Fjord. Hvad man her vil foretage, er at holde Brønden aaben og saa se, om Barnet falder i. Skulde det ske, kan man altid lukke! Et „Forsøg“ i denne Retning bør ikke foretages. Havnekommissionen af 1897, der afgav Betænkning om denne Sag 14. November 1900, har her een Gang for alle sagt disse afgørende Ord (Bet. Pag. 50): „*Tilvejebringelsen af et aabent Udløb direkte fra Fjorden til Havet maa Kommissionen derfor af Hensyn til Landbrugsinteressers bestemt fraraade*“.